

- W tym względzie skarżąca podnosi, że przedstawiła dowody, iż wynagrodzenie jej członków świadczących pracę w pełni odpowiada wartościom rynkowym i wynagrodzeniu osób świadczących pracę w ramach samo-zatrudnienia na zasadach quasi-podporządkowania, a także pracowników prowadzących podobne działania. Ponadto zatrudnianie w oparciu o „stałą i skoordynowaną współpracę” międzynarodowych ekspertów zajmujących się działalnością związaną z danym projektem jest całkowicie zgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności działań administracji oraz zasady dobrej administracji, przejrzystości i uprzedniego określenia kryteriów.
- W tym względzie skarżąca podnosi, że istnienie wielu kryteriów, które mogą być wykorzystane w celu określenia sposobów obliczania wynagrodzenia powinno powodować stosowania przez administrację kryterium najbardziej korzystnego dla osób prywatnych. Po powzięciu przez administrację wiadomości o istnieniu na rynkach włoskim i europejskim bardzo zróżnicowanych stawek za te same usługi, słuszne byłoby przyjęcie przez nią możliwie najmniej krzywdzącego rozwiązania.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady racjonalności działań administracji poprzez oczywistą wewnętrzną sprzeczność i nierówne traktowanie.
- W tym względzie skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim zgodnie z zaskarżonym środkiem uzasadnienie odzyskania stanowi niezgodność z prawem metody użytej w celu obliczenia uwzględnianych kosztów i wynagrodzenia, środek ten jest w oczywisty sposób sprzeczny z wcześniejszymi rozstrzygnięciami Komisji, w których ta sama kwestionowana metoda została pozytywnie oceniona przez tę instytucję.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady dobrej wiary oraz zasady ochrony praw nabytych, pewności prawa i obowiązku należytej staranności.
- W tym względzie skarżąca podnosi, że postępowanie Komisji spowodowało powstanie u skarżącej uzasadnionych oczekiwań, iż postanowienie administracji o uzależnieniu zawarcia umowy w sprawie subwencji dotyczącej projektu ECOLINK + „in accordance with the solution elaborated to the noteworthy findings of a recent audi report” i decyzja o zawarciu w późniejszej poprawce do tej umowy postanowienia, że w odniesieniu do udziałowców należy wykorzystać „the methodology annexed to the contract and the relative costs are reported in the company’s books”, wskazywały, iż — poprzez fakty dokonane — Komisja w rzeczywistości wyraziła już przyzwolenie na metodę obliczeń kosztów zaproponowanych przez META.

- 5) Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia zasady kontrydiktoryjności, zasady dobrej administracji, procedur ustanowionych w umowie w sprawie subwencji, oraz kodeksu dobrej praktyki administracyjnej.

**Skarga wniesiona w dniu 31 października 2012 r. —
Giorgis przeciwko OHIM — Comigel (kształt kieliszków)**

(Sprawa T-474/12)

(2013/C 9/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Giorgis (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci I. Prado i A. Tornato)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Comigel SAS (Saint-Julien-lès-Metz, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 lipca 2012 r. w sprawie R 1301/2011-1; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający kształt kieliszków dla towarów z klasy 30 — wspólnotowy znak towarowy nr 8132681

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Comigel SAS

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Wniosek u unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawie unieważnienia zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i d) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie prawa do zakwestionowanego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009
